

Знов насувається зима

Микола Руденко

Знов насувається зима,
Лягає паморозь на луки.
Давно мені листів нема —
Мовчать сини, мовчать онуки.

Як видно, рід мій нетривкий:
Все рідшає круг мене парість.
За що життя — за гріх який
Мене оголює на старість?

Відірве друга, відбере —
І вже назад не повертає.
Я — ніби дерево старе,
Яке на вітрі облітає.

Лишилась тільки ти одна,
Немов берізка на галяві.
Нас віхола не обмина —
Чи ми у славі, чи в неславі.

Як нам не схибити в житті?
Як вберегти надійну руку,
Де навіть рідні душі — й ті
Одне одному чинять муку?